

----- Forwarded message follows -----

Date sent: Fri, 26 Mar 2004 09:06:55 +0100
From: jrottier@12move.nl
Subject: La Grande Randonnee bericht 11: Vertrek uit Cahors

Cahors, 2 april 2004

Beste allemaal,

Het is weer tijd voor het buitenleven.

Adieu aan de Fransen en hun stad. Ik ben er niet rouwig om.

Liberté, Égalité, Fraternité.

Niet dus. De Fransen zien de mens als door en door slecht (vrij naar Philip Freriks) en die slechtheid dient overal buiten gesloten te worden. Alle huizen zijn forten. Grote deuren, afrasteringen, dikke muren. Liefst met een camera beveiligde deur in de omheining. Alles gericht op buitensluiting. Als je de mogelijkheid hebt om de eerste fysieke barrière te nemen zie je meestal een aardige binnenplaats. Het effect van de Romeinse villa: van buiten een fort, van binnen een paleisje. Fonteintje, tuintje, stil zonnetje. Tafeltje, wijntje, kaasje. Overigens standaard in de meeste zuidelijke landen.

Geen toeval.

Ik wil nog het voorbehoud maken van een noord - zuid scheiding. Onder Dijon/Poitiers met een uitstulping naar Parijs wonen eikels. Daarboven gaat het wel. En in de kleine dorpjes ook wel.

Ik heb de Fransen en hun land leren kennen als onvrij, ongelijk en zeker niet broederlijk. Of op zijn Frans: 'Ordonner et exclure'. Deze uitspraak kom ik later nog wel eens op terug. Het is een gesegregeerde maatschappij. Op naar Europa. Het is overigens natuurlijk de vraag of het in de andere landen van Europa anders is. Geen idee, maar ik ben in Frankrijk en daar kan ik wat over zeggen. Het is anders en dieper dan in Nederland.

Is het nou allemaal zo beroerd? Nee, natuurlijk niet. Ik heb aardige leuke lieve mensen ontmoet. Geen probleem. Maar zij zijn niet in staat de ondertoon van de Franse samenleving bij mij te zetten.

Ook de bakkersvrouw niet. En dat is een klein verhaal apart. Een dag na nieuwjaarsdag. Ik kom binnen - ze kent me ondertussen - en het was al rond tien dus ik was zeer ruim niet de eerst klant in het nieuwe jaar. Ik doe wat we in Nederland gewend zijn (denk ik tenminste, misschien hallucineer ik of zie ik Nederland vanuit Frankrijk in een ander licht) en ik wens haar een goed nieuwjaar. Bonne Année. Ze fleurde helemaal op. Trok me half over de toonbank en gaf me twee zoenen. Bonne Année. De vrouw die voor me was en net weg ging kreeg ook te horen "aussi bonne année a vous madame!". Dat was dus nog niet gewisseld. Ze bleek nog door geen enkele klant (of zeer weinig) een goed nieuwjaar gewenst te zijn. Dat zat haar blijkbaar hoog. En dan wel door die vreemdeling. Het was licht bizar. En tekenend voor hoe de Fransen met elkaar omgaan. In een restaurant heb ik daar ook eens een aardig voorbeeld van mogen meemaken, maar dat is nauwelijks te beschrijven. Het is de toon van de woorden, de korthed van spraak en de ongeïnteresseerde schouderophalende houding die ze ten toon spreiden. Het is te interpreteren als losjes naar het leven kijkend, maar ik ben het anders gaan zien. Wij (of misschien ben ik wel de enige op de wereld die dat vind, ook best) vinden dat ze bot en eikels zijn, maar zo zijn ze echt ook naar elkaar. Schrale troost.

Ik heb de afgelopen zes maanden vooral gelezen, geschreven en gefietst. Cahors zelf is zo klein dat ik dat na twee dagen wel had gezien. Toulouse was mooier geweest maar dat was doodgewoon niet mogelijk omdat er geen camping was, daar niet zo snel een appartement te vinden was en bovenal omdat het er gewoon minimaal twee keer duurder is dan elders.

Ik ben er wel geweest.

Het is een mooie stad. Een stad uit baksteen. Allemaal afgesleten pyrenee. Rivierklei uit de Garonne. La Ville rose. Het is verrassend omdat de meeste massieve bouwwerken in Frankrijk, zeker in de steden, van natuursteen wit of grijs zijn gemaakt en daardoor bijna afstotend massief zijn.

De basiliek Saint Sernin is na Cluny (die dus niet meer bestaat) de grootste Romaanse kerk. En op wat pilaren en binnenwerk na: geheel uit baksteen. Ook dat is uniek. Overigens is het gebouw van buiten mooier dan van binnen. Het is de uitwendige architectuur die geweldige indruk maakt. Het schip, transept en absides met op het hart een krankzinnige, bijna on-Romaanse, renaissance voorlopende, toren.

Door de baksteen wordt Toulouse een vriendelijk ogende stad. In elk geval het niet al te grote centrum (van de overigens erg grote stad) waar het oude stratenplan nog deels intact is. Ondanks de enorme drukte op een gewone doordeweekse dag. Dankzij de scholen en universiteit. Ik heb me daar verder prima vermaakt. De moeite waard.

In de bewuste zes maanden is het weer prachtig geweest met uitzondering van november waarin het hoofdzakelijk geregend heeft. En dat had weer tot gevolg dat de Lot (80-100 meter breed) een recordhoogte bereikte en ver buiten haar oevers trad. Het was spectaculair want ik kende de rivier als een rustig stroompje dat bijna stil stond. Binnen twee dagen steeg het water vier meter en stroomde woest kolkend als een bruine massa om de stad heen die zelf van noord naar zuid als een druppel in een meander van de rivier is gebouwd. Grote boomstammen meeslepend en de twee sluizen bij de stad volledig overstromend, de faciliteiten die daarbij horen vernielend. Toen de regen ophield was het ook in twee dagen weer voorbij.

Eten kon ik in een restaurant bij de jeugdherberg waar de werknemers van de Marie, de energiemaatschappij en dat soort instellingen, aten. Voor 8 euro per keer. Elke dag een maaltijd van: soep, salade, (groot) stuk vlees met groente, kaas met brood en dessert. Als je dat vijf keer per week eet groei je dicht. Ik werd zo vet dat ik op een gegeven ogenblik het aantal maaltijden maar teruggeschroefd heb naar drie per week. En dan nog was het soms teveel. Wat ik hierboven aan negatiefs schreef over de Fransen en hun land lijkt hiermee wat tenietgedaan. Toch geldt dat ook hier, want het is een restaurant dat niet open is voor gewoon publiek maar het is geen bedrijfsrestaurant. Je moet lid zijn van een bepaalde club anders mag je er niet eten. Het repas is voor buitenlanders niet weggelegd - in elk geval niet als je duidelijk toerist bent - behalve als je gast bent van de jeugdherberg. En als je als buitenlander een soortgelijke maaltijd wilt eten dan moet je toch behoorlijk in je buidel tasten in de commerciële restaurants. Minimaal het tweevoudige. Exclusief de wijn. Handel is handel.

Ik heb dus veel gelezen en geschreven. Wat begon als het uitwerken van mijn dagboeken resulteerde in ruim 240 pagina's A4 van reisbeschrijving. Het verhaal is aangevuld met eigen stijl geschiedenis van God en kerk, Frankrijk en Europa. Niet altijd positief voor die vier. Het is een heel boek. Daarmee is het nog niet leesbaar. Wellicht wordt het dat ook niet - daar was het in eerste instantie ook niet voor bedoeld, het is een uit de hand gelopen schrijfactie - maar er wordt nog aan gewerkt om het een beetje toonbaar te maken. Als het toonbaar wordt beoordeeld dan krijgen jullie wellicht nog de mogelijkheid het te lezen.

Voor dit moment is het genoeg. Het land en het voorjaar roept.

Ik ga niet naar Santiago. Ik loop terug.

En ik begin met de GR36: Traversée du Périgord.

Tot een volgende keer.

Groet, Hans

----- End of forwarded message -----